

RÍZNÁ
KRIMI
Z PRAHY

OD DRŽITELE OCENĚNÍ NEJLEPŠÍ ČESKÁ DETEKTIVKA

LARS MĚL MASO

DANIEL GRIS

LARS

MELE MASO

**KNIHY DANIELA GRISE
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Lars

Říkají mi Lars
Lars láme kosti
Lars útočí
Lars pod palbou
Lars mele maso

LARS MELE MASO

D A N I E L G R I S

MYSTERY PRESS

2022

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Daniel Gris, 2022

Cover Image © Shutterstock / FXQuadro, 2022

Cover Art © Lukáš Tuma, 2022

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2022

ISBN 978-80-7588-375-9 (pdf)

K A P I T O L A P R V N Í

**ŽIVOT
JE JAKO
BONBONIÉRA**

Můj táta vždycky říkal, že život je jako bonboniéra. Než se naděješ, je v hajzlu.

Že to znáte z nějakýho filmu jinak? Ale jděte s tím...

Můj táta to říkal takhle. Táta, policejní legenda. Chlap, kterej jako by tušil, že ho potká právě něco takovýho. Nejdřív se sám staral o malýho smrkáče, aby to pak chvíli po jeho dospělosti vzal nejkratší cestou pod zem. Vlastně si v životě nic neužil a já jako bych se to snažil dohnat i za něj.

Aby nedošlo k mejlce, táta toho za svůj vyměřenej čas zvládnul dost. Spoustě dobrejch lidí pomoh a fůru těch špatnejch strčil za katr. Vlastně toho možná stihnul víc než některý, co se dožijou stovky. Jenže všechno to byla jen práce, od rána do noci, den za dnem, roky a roky. Dokonce i já pro něj byl jenom starost navíc. Tím obdivuhodnější ale je, jak to všechno zvládal.

Můj táta byl ten nejlepší, nejschopnější a nejrovnější chlap, jakýho si umíte představit. Nebo spíš neumíte.

A já z něj proto měl trauma. Když se totiž někomu takovýmu snažíte vyrovnat, nemůže se vám to povíat. Ani za boha. Teprve v okamžiku, kdy mi tahle jednoduchá věc docvakla, že mě ta tíha spadla. Jakmile jsem si uvědomil, že nikdy nebudu jako on, bylo všechno najednou daleko jednodušší.

Mimo jiný jsem se přestal snažit bejt stejně dobrej polda, což v konečným důsledku znamenalo, že jsem tu práci hodil za hlavu. Nepřišlo to z čistýho nebe, spíš jsem se k tý chvíli dostal postupnejsma přísunama. Začaly mi vadit kecy šéfků, co sami nevytáhli zadky z kanceláří, aby koukli na ulici. Čím dál hůř jsem snášel papírování ke každému, s prominutím, prdu. Když se někoho potřebuju na něco zeptat, udělám to rovnou, ne? Nač mu předtím recitovat jeho práva, který zná stejně líp než já? Samozřejmě ho taky po chlapsku upozorním, co se mu přihodí, když bude drzej. A tak dále, a tak podobně.

Zkrátka jako by se mezi předpisama a mejma způsobama rozevíraly neviditelný nůžky. Respektive viditelný. Všechno skončilo tím, že jsme se s jedním z nadřizenejch chytli pod krkem. Hned pak jsem si sbalil pár švestek a *hasta la vista, amigos*. Táta byl tehdy už po smrti, což mi ten krok dost ulehčilo. Sečteno a podtrženo, deset let soužití s policejním odznakem stačilo. Ne že bych ty roky úplně zatracoval, to říct nemůžu. Nejspíš bych to přirovnal k cestě raketou. Nejdřív se musíte dostat přes gravitační pole, ale hned jak se vám to povede, bez nějakýho sentimentu odplivnete motor, kterej vám k tomu pomoh. A dál už si letíte po svým.

Moh jsem pak dělat cokoli. Makat ve skladu, řídit kamion, kopat hroby nebo za peníze lámat kosti. Ale já se rozhod zůstat na stejný straně hřiště s poldama, jen teď už jako soukromej detektiv. Na rozdíl od nich ale občas můžu do ofsajdu, jestli teda víte, jak to myslím. A tenhle způsob hry mi vyhovuje daleko víc. Pořád ale dodržuju jistej vnitřní kodex, jen jeho hranice se měněj v prostoru, čase a hlavně v závislosti na typu zakázky, na který právě makám. Každopádně nedělám žádný

prasárny, protože to by táta nejspíš vylez z hrobu a zfackoval mě. Ještě tak prasárničky, ale to jen za předpokladu, že si protistrana nezaslouží jednání v rukavičkách. Což se bohužel stává častěji, než bych sám chtěl.

Znáte to, život je jako bonboniéra. Nikdy nevíš, jakéj průser si vybereš.

Čímž se obloukem dostávám k fušce, na který dělám právě teď. Má totiž taky něco společného s mým tátou, i když ne přímo. Spíš jde o můj vnitřní pocit, že bych přece jen měl v životě udělat něco pořádnýho. Věc, za kterou by na mě byl pyšnej. Jasně že radost měl ze mě už dřív, třeba když jsem na sebe poprvý navlík uniformu. Anebo při fasování odznaku detektiva, to jsem skoro zahlíd slzu v jeho oku. Jenže tohle všechno byly přehledný a svým způsobem i bezpečný věci. S armádou uniformovanejch kolegů za zadkem si člověk troufne na ledasco. Když si ale všechno musí vyžrat sám, najednou to chutná jinak. Někdy hůř, jindy líp, ale každý sousto je nezapomenutelný.

Protože často až do poslední chvíle netušíte, jakéj kousek jste si z tý prokletý bonboniéry vytáhli.

Já se teď chystal kousnout do něčeho, co přitom vypadalo nevábně už na první zběžnej pohled a při druhým se člověku chtělo skoro blejt. Jenže někdy něco uděláte prostě proto, že to udělat musíte. Proto, že vám svědomí nic jinýho ani nedovolí. Chystal jsem se na věc, která smrděla, a navíc bylo jasný, že bude i bolet. Hodně bolet, a nejen mě. Souhlasil by s tím táta? Pochybuju. Byl by na mě i přesto pyšnej? To určitě jo. Sám dobře věděl, že z některých křížovatek vedou jen dvě cesty, blbá a ta ještě horší. Aby se ale chlap moh podívat sám sobě do očí, musí zvolit bez ohledu na svý pohodlí. A já přesně tohle

udělal, což v konečném důsledku může znamenat, že půjde o můj poslední případ. Protože za mnou zůstane spoušť, jakou tohle město dlouho nezažilo. A mně nejspíš nezbude, než se někam zdekovat. Spáleniště, který za sebou nechám, bude čouřit a smrdět ještě dlouho potom, co zmizím.

Jsem s něčím takovým srovnanej? S faktem, že musím dát vale svému dosavadnímu životu, svý práci, svejm kámošům... A jo, vždyť já vlastě žádný kámoše nemám. Vyjma Gregora, pochopitelně, jenže ani s ním to už není, co to bejvalo. Od chvíle, co si našel paničku, vypije sotva polovinu toho, co kdysi. Taky už se s ním nedá mluvit o ženskejch. Jako by ho ta jeho snad uhranula. Nebo spíš jako by měla někde jeho voodoo panenku a bodala mu jehly do orgánů. Však víte do kterejch. Gregor už má zkrátka svý jistý jinde, což mi definitivně rozvázalo ruce. Faktem je, že jedinej člověk, za kterýho odpovídám, jsem já sám.

Jasně že mám rád svůj byt a sklep, kam chodím mlátit do bubnů. Jasně že miluju *Exil*, ze kterýho jsme s Gregorem udělali bar podle našich představ. Jasně že se těším na každou sváteční projížďku v mustangovi. Ale existují věci, pro který je třeba něco málo obětovat. Někdy i víc než jen to málo.

Malý upřesnění; není tak úplně pravda, co jsem tvrdil před chvílí. Že jedinej můj kámoš je Gregor. Mám ještě jednoho, i když se vidíme sotva co pět let. Ale možná jsme kamarádi právě proto, že si denně nelezeme na nervy.

Jmenuje se Ben a u něj celej tenhle příběh vlastně začal. Je zbytečný říkat něco víc, protože nejdřív musíte Bena poznat a pak teprve můžeme pokračovat. Ten chlap je totiž středobodem celýho vyprávění. Kdyby se před časem neobjevil ve dveřích *Exilu*, všechno to, co se dělo a děje, by mě minulo.

Ale on přišel.

Vzpomínám si, že to bylo v pátek. V rádiu zrovna říkali, že policie se o víkendu zaměří na alkohol. Měl jsem podobnej plán.

Jenže plány jsou berličky pro lidi bez fantazie.

Když se objevil Ben, všechno najednou dostalo úplně jinej směr a jinou rychlost. Neříkám, že správnej směr a přiměřenou rychlost, ale tak už to holt v mém životě chodí.

Nebejt Bena, sedím si dál s novinama u svýho stolu v *Exilu*, a žiju si spokojenej život.

No dobře, ne tak úplně spokojenej, protože v poslední době mě začaly užírat jistý pochybnosti stran manželky a dětí. Ani nevím, jak se to stalo, nezaznamenal jsem žádněj konkrétní důvod. Jednou prostě přišla nějaká nostalgická chvilka a starýho samotáře Larse napadlo, jaký by to asi bylo, kdyby mu někdo nosil kafe do postele. A jak by asi vypadali malí Larsové? Na druhou stranu by něco takovýho změnilo celej můj život. Nešlo by jen o to překopat byt a koupit postýlku, ale musel bych nechat týhle práce, která je kolikrát na hraně. Taky by to znamenalo poslouchat dětskej pláč a sdílet prostor s nervózní ženskou, která se člověku mění před očima z princezny na draka. Musel bych se jí po čase dovolovat, jestli se můžu zastavit za Gregorem na skleničku?

Fuj, takovej zlej sen!

Nicméně Ben se v *Exilu* objevil zrovna ve chvíli, kdy se mi hlavou už zase honily všechny tyhle věci, což mělo možná dopad na to, že jsem byl trochu nejistej. A naměkko. Proto jsem se taky rozhodl pomoci mu s jeho problémem bez toho, abych

se zamyslel. Abych zvážil pro a proti. Jasně že bych mu pomoh stejně, ale zpětně viděno jsem už tehdy nenaskočil do případu v nejlepší mentální kondici.

Ale popořádku.

S Benem jsme se seznámili skrze poměřování pindíků. Kdepak obrazně řečeno, mluvím o skutečným poměřování opravdovejch pindíků.

Klid, bylo nám šest.

Teda mně bylo šest, jemu devět. Jedině proto jsem tenkrát v týhle ošemetný disciplíně poprvý a naposled prohrál. Jestli teda víte, jak to myslím.

Můj přítel Ben byl celoživotní smolař.

Pechfógl.

Přesně ten typ, co kdyby dostal roli v pornofilmu, tak hraje manžela, kterej odchází do práce, zatímco jeho manželka čeká na opraváře praček Helmuta. Proč si něco takovýho myslím? Vím to. Protože Ben tohle žil i v reálu.

Jeho první žena mu nasadila parohy už ve svatební den, když si plná vášně osedlala prvního chlapa, kterej se jí dostal pod ruku. S jednou družičkou jsme mířili do takový zašitý komůrky, kde jsem jí chtěl ukázat, jak mi potmě svítěj hodinky, akorát že jsme tam našli nevěstu s kotníčkama u hlavy.

U cizí hlavy.

Trochu jsem tenkrát rovnou na místě zastoupil ženicha a s dotyčným si tu situaci vyjasnil. Jeho odvezla sanitka, mě poldové. Na ty jsem hned za rohem vytasil stejnej odznak, jakej měli oni, a za pár minut už jsem se vrátil k tý družičce, která na mě pořád ještě čekala.

Jak je to sakra dlouho? Dvaadvacet let?

Ale zpátky k Benovi. Po nejkratším manželství v dějinách by jeden řekl, že si dá pohov. Jenže kdepak Ben. Byl jako mūra, která si dokola a dokola pálí ciferník o rozžhavenou lampu. Ani ne za rok se ženil znova. A zase láska jako trám, dokonce se za svojí vyvolenou odstěhoval někam do Prdelákova pod Smetištěm, ale dopadlo to stejně jako poprvý. Jen tentokrát mladou paní načapal sám, sotva pár tejdňů po obřadu. S opravářem praček Helmutem si Ben poradil podobně jako já s tím prvním chlapem, až na to, že neměl kolegy poldy, který by ho přikryli. Tudíž si šel na chvíli posedět, což mělo tu výhodu, že v báni se aspoň nemoh znova zamilovat.

Každopádně ho během týhle nucený dovolený zastihly dvě úřední zprávy. V tý první se psalo, že je rozvedenej. Cajk. Nic jinýho nečekal a vlastně ani nechtěl. Druhý lejstro ho ale překvapilo o to víc. Jeho teď už exmanželka s ním prý čeká dítě, což ho každěj měsíc bude něco stát. A spíš víc než míň.

Ben v kostce. Všech pechfóglů král.

Když konečně vyšel z vězení, ztratil se na druhej konec světa. Nevěřil, že ten čerstvě narozenej prcek je jeho, ale i kdyby byl, stejně to nehrálo roli. Bejvalka si nárokovala jen prachy, otcovská péče jí byla u zadku. Když se totiž chtěl novopečenej táta na malýho podívat, vyprovodila ho s křikem a výčítkami, čímž bylo rozhodnuto. Ben vzal roha.

Občas mi o sobě dal vědět. Jednou z rybářský lodi vysoko na severu, jindy z kávový plantáže v Kolumbii nebo z Dubaje. Bůh ví, co všechno dělal a kde při tom byl, ale naškudlil trochu peněz a nakonec dostal ten chytřej nápad, že se vrátí domů. Nějakej romantik by řek, že ho tam táhlo srdíčko.

Sebrali ho hned na letišti.

Ještě se ani pořádně nerozhlídl po rodným kraji a už byl znova za katrem. Dlužil alimenty za osmnáct let, což ho stálo nejen svobodu, ale taky všechny prachy, který si přivezl ze světa.

Takže ještě jednou – všech pechfóglů král.

Když ho pak pustili, zavolał jedinému kámošovi, kterej mu zůstal. Mně. Vyzved jsem ho před vratama vězňice a naše první cesta vedla do *Exilu*. Odtamtud jsme pak celý dva dny nevytáhli paty, protože jsme vedli náročnej boj se vzpomínkama. Nebudu vám lhát, padla v tý bitvě spousta dobrejch chlapů. Kapitán Morgan, seržanti Jack Daniels a Jim Beam, vojíni Smirnoff, Zacapa a Smuggler. Ale takovej už je život. Jak se říká, mír je jenom pár hluchejch dní mezi válkama.

O vězení, ze kterýho právě vylez, nezaznělo ani slovo. Zato jsem si toho spoustu vyslechl o Aljašce. O Bogotě. O Cejlonu. Taky o místech, o kterejch jsem ani nevěděl, že existujou.

„Všude na světě je líp než v týchle řiti, Larsi.“

To sice může bejt pravda, nicméně se z toho fajn světa nakonec vrátil zase domů. Nejspíš to tady tak hrozný zase nebude.

„Co chceš dělat teď, Bene?“

Pokrčil rameny. „Ještě nevím. Kolumbie, Afrika... Možná někam na loď. Nebo na ropnou plošinu.“

„Takže na viděnou zase až za dalších osmnáct let?“

„To ví jen pánbůh, Larsi!“

Ben ani netušil, jak blízko je v tu chvíli pravdě. Nemoh vědět, jak ten vzývanej pánbíček všechno zamotá, když mu vnukne jeden pořouchlej nápad. Krátce poté, co zemřel seržant Metaxa, se Benovi v hlavě rozsvítila žárovka. A řek si, že když už všechny jeho peníze padly na výchovu syna, kterýho nikdy ani neviděl, bylo by možná prima to napravit. I kdyby

jen proto, aby bejvalka pukla vztekem. Nebo spíš hlavně kvůli tomu.

Ale o tomhle nápadu se mi nezmínil. Nedokážu říct, jestli bych mu ho rozmlouval, nebo ho za klukem naopak ještě sám odvez, protože tuhle možnost volby mi ani nedal. Tu rozsvícenou žárovku si zkrátka nechal pro sebe. Třeba myslel, že první setkání táty se synem je příliš osobní věc na to, aby se jim někdo další plet pod nohama. Tak nebo tak jsem netušil, co se Ben chystá udělat.

Po naší dvoudenní pitce se na delší dobu odmlčel. Přičítal jsem to tehdy předcestovní horečce, kdy se snaží nejenom vymyslet, kam se vrátne, ale taky si k tomu obstarat potřebný papíry a další věci. Každopádně jsem nepochyboval, že než odlítne, ještě se patřičně rozloučíme. Jenže když se neozval ani po měsíci, trochu jsem znervózněl. Však víte, Benovo druhé jméno je pechfógl. Kdyby byl v celým tomhle městě jeden jedinej nezakrytej kanál, tak do něj zahučí. A kdyby byla v celým tomhle městě jedna jediná ženská s kapavkou, dává si teď Ben heřmánkový obklady do trenek.

Jenže i když jsem teda lehce znervózněl, nezbylo mi než čekat. Neměl jsem totiž na Bena číslo. Když vypad z basy, byl bez telefonu. Řek, že až si nějakěj pořídí, cinkne mi. Což se ovšem nestalo nejenom ten první měsíc, ale pak ještě několik dalších. Já ho v tý době dávno pustil z hlavy, prostě jsem vzal na vědomí, že ten větroplach už zase někam zmizel bez rozloučení.

Nemoh jsem se víc mejlit.

Jednou mi Gregor z *Exilu* zavolal, že na mě čeká návštěva. Když jsem chtěl vědět, o koho jde, byl tajemnej. Prej mi to nesmí říct.

„Hele, Gregu, mám plný ruce práce, sotva stíhám, tak mě moc nesar!“

Pravda to byla asi napůl, plný ruce práce jsem sice měl, což ovšem neznamená, že bych nestíhal. Vlastně jsem moh dávno skončit, ale když fotíte stádo holek v bikinách, snášej se přescasy celkem dobře. Gregor pochopitelně nevěděl, co přesně dělám, své případy jsem před ním neventiloval. Teda většinou. Jen někdy, když jsem vyšival na něčem složitým, jsem se ho zeptal na názor. Pochopitelně bez toho, abych před ním zmiňoval konkrétní jména nebo situace. Tohle ovšem takovej případ nebyl. Teď jsem jen jednomu prachatému tátovi hlídal rozvernýho syna. Konkrétně jsem dostal za úkol zdokumentovat lidi, který se kolem juniora motaj. V očích starýho šlo totiž výhradně o falešný kámoše, přísavky, pijavice a zlatokopky. A proto o nich potřeboval mít přehled. Až jednou nějaká krasotinka přijde s tím, že je těhotná, už bude na filtrování lidí pozdě. No a protože se mladej věčně motal buď na baru, nebo u bazénu, nedá se říct, že bych svou práci dělal s odporem. Když mi volal Gregor, tak si zrovna nechal na lehátku natírat záda od jedný hezky stavěný brunety. Další dvě holky na sebe patlaly opalovací krém jen kousek od nich a támhle nějaký konečně došlo, že by v takovým horku nebylo špatný shodit vršek od bikin.

Samozřejmě nejsem šmírák, fotil jsem především obličejje. A do toho zavolal Gregor. Když jsem mu teda řek, že mám plný ruce práce, jen se do telefonu ušklíbnul.

„Prostě přijed.“

Takže jsem sbalil fidlátka a vrátil se do *Exilu*, kde na mě čekalo zmíněný překvapení. Ben s nějakým blond klukem, kterýho mi představil jako svého syna.

„Tohle je Sam, Larsi.“

Koukal jsem na odrostlýho maturanta a hledal v něm cokoli z mýho kámoše Bena. Profesionální deformace. Když se přes dvacet let živíte tím, že pozorujete lidi, nejde to na povel vypnout.

„Čau, Same.“

Byl podobnej svý mámě, i po letech jsem si na ni pamatoval. Mimo jiný proto, že po mně zkoušela vyjet. Po mně, Benovu nejlepším kamarádovi! Já vůl si to tehdy nechal pro sebe, protože už jsem měl na svědomí jednu pokaženou svatbu, a nechtěl jsem vypadat, jako že mu nepřeju rodinný štěstí. To mlčení jsem si později stokrát vyčítal, což je nejspíš důvod, proč jsem Benovi slíbil pomoc, když mě o ni po letech požádal.

„Same, tohle je strejda Lars.“

Podal mi ruku. „Brejden.“

Na Benově bejvalce se mi líbila jediná věc, její oči. Oříškově hnědý, usměvavý a s tajemstvím. Stejnějma na mě teď koukal jejich syn. Přemejšlel jsem o tom, co všechno po tý mrše zdědil. Jestli jen exteriér, anebo je to komplet ona, jen v mužským balení.

Jeho *brejden* ale znělo opravdově. Jako kdyby mi vážně přál celej den, rok i život bez mráčku nad hlavou. Ten kluk byl hodnej a nezáludnej, na takový věci už mám po letech práce vycvičenej čich. Samozřejmě se mi hlavou honila spousta otázek, ale chytře jsem si je nechal až na chvíli, kdy budeme s Benem sami.

„Dáš si pivo, mladej?“

Když jsem přišel, měl před sebou dietní colu.

„Já pivo nepiju. Ale díky.“

Poslední, oč bych se snažil, je nutit někomu to, co nechce. Trocha piva ještě nikdy nikoho nezabila, ale to ani trocha coly. Načež jsem si k nim přised a poslouchal historii jejich vzájemného shledání.

Ben namísto toho, aby zmizel do ciziny, vyrazil hledat ztraceného syna. Nebylo na tom nic složitýho, jeho adresu měl v rozsudku, díky kterému přišel o všechny ušetřené prachy a oplátkou za ně dostal pokoj s kavalcem a mříží v okně. Bejvalka už dávno nežila v Prdelákově pod Smetištěm, kam Bena po svatbě odtáhla, ale přesunula se sem k nám do města. Což teď Benovi nahrálo. Kluk byl skoro dospělej, minimálně z pohledu zákona už si moh dělat, co chce. Třeba si dát i to nabízený pivo. Nebo se nechat tetovat, což se zjevně už stalo. Ruce měl čistý, ale když se předklonil, všim jsem si na hrudníku nějakých písmen vyvedených švabachem. Už kvůli Benovi jsem doufal, že nejde o parádu ve stylu *Gott mit uns* nebo podobnejch mouder těch nesprávných armád z nesprávných dob.

Ale Sam překvapil. Když jsem se na tu kérku nezvlád nezeptat, pokrčil rameny.

„Ghost.“

„Myslíš tu kapelu?“

„No jasně. Co jinýho?“

Heavy metal byl už asi dvacet let mrtvej, když se najednou objevili Ghost. Parta švédskejch kluků, který skrejvali identitu pod černejšma hadrama a maskama ghoulu. S touhle vizáží přitom hráli písničky jako kdysi Europe nebo osmdesátkovej John Bon Jovi. Člověk by řek, že o jejich muziku nebude zájem, protože se trefili do špatný doby, ale Severani jsou prostě divný. Po rodným Švédsku dobyli Ghost nejdřív okolí a pak

zbytek Evropy. A světa. Spolupracoval s nima například Dave Grohl. Jo, *ten* Dave Grohl z Foo Fighters a Nirvany.

Jejich logo měl teď Benův kluk Sam pod tričkem a hned mi byl ještě o dva fousy sympatičtější. Aby nedošlo k mejlce, podle mě Ghost hrajou sračky. Ale pořád je to aspoň metal. Už jsem viděl i chlapa, kterej si na rameno nechal vytetovat *Pet Shop Boys*.

Ale abych se vrátil ke shledání táty se synem. Bylo to prý jako z dojemného bijáku. Ben pochopitelně nešel zazvonit na bejvalku, něco tak hloupýho by ho ani nenapadlo. Podle mě to neudělal hlavně proto, že si nebyl jistej svou reakcí. Dost možná by jí za všechny ty trable rovnou jednu natáh a skončil by zase tam, odkud právě vylez. Začal její byt sledovat z dálky a trpělivě čekal na svou chvíli.

Nejdřív je uviděl spolu, což v něm vyvolalo smíšený pocity. Radost, nostalgii, vztek i vděk. Něco jako když se vaše tchyně řítí do propasti ve vašem novém jaguáru. Nakonec ale převládla pokora. V kriminále moh přemejšlet a nejspíš si tam ujasnil, že ztracenej čas mu už stejně nikdo nevrátí. Že nemá cenu se ohlížet. A kdo ví, třeba se k lepšímu změnila i bejvalka. Ne že by to měl chuť zjišťovat, pořád ještě jí měl spoustu věcí za zlý. Proto si taky počkal, až bude mladej sám. Když ho pak oslovil, měl v krku pořádnej knedlík. Bylo mu jasný, že na něj kluk nejspíš slyšel spoustu špíny. Vlastně počítal i s možností, že ho pošle do háje a nebude s ním chtít mluvit. Na druhou stranu si říkal, proč to nezkusit? Mladej už je chlap, třeba si rád udělá názor sám.

Taky že jo. Sam byl sice tichej typ, neskočil Benovi hned kolem krku, ale nějak se přece jen zakecali. A zjistili, že si maj co

říct i příště. Nakonec se začali vídat pravidelně, i když pořád ještě na tajňačku. Bejvalka se totiž moc nezměnila. I po letech by dokázala udělat pořádný peklo, což táta se synem nechtěli riskovat. Navíc k tomu neměli důvod, stačilo jim být jednou tejdně spolu třeba na fotbale nebo jen tak na lavičce. Anebo teď u Larse v baru.

Nemoh jsem než uznale hvízdnout.

„Hotová telenovela.“

V tom příběhu totiž nechybělo nic, zrada, vězení, odloučení ani shledání. Ale zatímco já byl jen pobavenej divák, Ben se Samem ho žili. A jak jsem viděl, vypadali v pohodě. Mimo jiný se tím taky vysvětlilo, proč o sobě nedal Ben tak dlouho vědět. Měl jiný starosti než mě. A to bylo fajn.

Tohle všechno, myslím Benovo setkání se synem a následný dohánění zmeškanejch zážitků, se odehrálo asi čtyři roky zpátky. Od té doby jsem je moc neviděl. Ještě několikrát se zastavili, ale nejspíš si prostě žili svůj život, do kterýho jsem nijak moc nepatřil. Ben mi párkrát zavolal, většinou odněkud z ciziny, kam vyjel na chvíli za prací. Základnu měl ovšem pořád v tomhle městě. U znovunalezenýho syna.

Chtělo by se říct happy end, že jo?

Jenže takhle svět nefunguje.